

Hồi 2

Sát Thủ

Đỗ Thanh Liên cũng đã ngã xuống, khoe miệng rỉ máu. Nhưng y lại cố sức chồm lên, với lấy bình rượu trên bàn uống cạn và cười lớn:

- Hảo tửu, hảo tửu.

Tiếng cười nghe thâm bi thương.

- Rượu ngon như vậy, cho dù ta có biết rõ rượu có độc thì vẫn muốn uống, các người xem này, ta chẳng phải vừa uống cạn đó sao ?

Y cả cười xông đến huyết mộ té nhào xuống lòng huyết, y không muốn để cho Thẩm Hồng Diệp độc hưởng dưới đó. Trời bỗng trở nên ảm đạm, gió lạnh như dao cắt, nhưng hai người vừa ngã xuống sẽ không bao giờ cảm thấy lạnh nữa.

Khưu Phụng Thành, Mã Như Long thất kinh nhìn hai người kia ngã xuống, chính mình cơ hồ như cũng sắp té xuống. Chuyện xảy ra quá bất ngờ, quá đáng sợ, quá khủng khiếp.

Chẳng biết bao lâu sau đó, Khưu Phụng Thành mới từ từ ngẩng đầu lên, dăm dăm nhìn Mã Như Long. Ánh mắt của y lạnh hơn cả gió, phảng phất như chứa một ngọn dao, như muốn đâm một nhát vào lồng ngực của Mã Như Long, khoét lấy trái tim đem ra. Tại sao y nhìn Mã Như Long với một ánh mắt như thế ?

Mã Như Long đã trấn tĩnh lại. Đỗ Thanh Liên là bạn của y, bạn mình đột nhiên chết ngay trước mắt, mà y chẳng tỏ chút đau buồn. Đỗ Thanh Liên chết một cách bất ngờ, ly kỳ như thế, song y chẳng tỏ vẻ rúng động gì thêm cả. Người ta có chết sống ra sao, hầu như y chẳng quan tâm chút nào. Bởi vì y vẫn chưa chết, bởi vì y là Mã Như Long, vĩnh viễn luôn luôn là "bạch mã công tử" Mã Như Long ở tít trên cao.

Khưu Phụng Thành dăm dăm nhìn Mã Như Long, bỗng lên tiếng hỏi:

- Có thật từ trước đến giờ các hạ chưa từng uống rượu ?

Mã Như Long không đáp, y vốn ít khi trả lời câu hỏi của người khác, vì y thường chỉ quen hỏi và ra lệnh kẻ khác.

Khưu Phụng Thành lại nói:

- Ta biết các hạ có uống rượu, đã từng thấy các hạ uống rượu, mà uống không ít nữa.

Mã Như Long không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Khưu Phụng Thành nói tiếp:

- Chẳng những các hạ biết uống rượu, mà còn hay uống, hay say. Có một lần tại phường Trân Châu tại Hàng Châu, các hạ uống liên tiếp ba ngày ba đêm, lại đuổi hết khách của phường Trân Châu đi vì bọn họ quá dung tục, không đáng ngồi cùng chỗ với các hạ uống rượu. Nghe đồn là lần đó các hạ uống hết sạch kho Nữ Nhi Hồng của phường Trân Châu, hai chục cân rượu cất lâu năm, tổng cộng là bốn vò, kỷ lục này chưa có ai qua mặt được. Mã Như Long lạnh lùng nói:

- Vò rượu sau cùng chẳng phải là Nữ Nhi Hồng, phường Trân Châu chỉ có được ba vò rượu Nữ Nhi Hồng thứ thiệt.

- Các hạ uống từng ấy rượu mà còn phân biệt được vò rượu cuối cùng là thiệt hay giả, quả là tửu lượng cao.

- Đúng vậy !

- Nhưng hôm nay các hạ lại không uống lấy một giọt rượu !

Ánh mắt Khưu Phụng Thành càng lạnh hơn, y nói tiếp:

- Hôm nay tại sao các hạ không uống ? Phải chăng các hạ biết trong rượu có độc ?

Mã Như Long mím miệng không đáp.

- Các hạ cùng Đỗ Thanh Liên đi đến đây, dĩ nhiên phải biết y kêu rượu và thức ăn ở chỗ nào, muốn mua chuộc một người bỏ thuốc độc trong rượu, đương nhiên rất dễ dàng.

Mã Như Long tuy không thừa nhận, nhưng cũng chẳng phủ nhận.

Khưu Phụng Thành nói tiếp:

- Ta đã quyết tâm thà chết chứ không vào Bích Ngọc Sơn Trang, bây giờ Đỗ Thanh Liên và Thẩm Hồng Diệp cũng đã chết, Bích Ngọc phu nhân cũng không cần tuyển lựa thêm, các hạ nghiễm nhiên sắp trở thành rể đông sàng của phu nhân.

Y cười gằn nói thêm:

- Thật là đáng quý, đáng mừng !

Mã Như Long trầm mặc qua một lúc lâu mới lạnh lùng nói:

- Ta đã hiểu ý của người.

Khưu Phụng Thành nắm chắc ngân thương, đáp:

- Người phải hiểu.

Mã Như Long không nói thêm tiếng nào, từ từ bước đến đứng đối diện Khưu Phụng Thành. Ngay lúc ấy, bỗng nhiên một người xuất hiện nói lớn:

- Khưu Phụng Thành phải để cho ta, lần này chưa đến phiên người đâu.

Chẳng biết người này đến từ lúc nào, rất có thể là lúc Đỗ Thanh Liên và Thẩm Hồng Diệp đột nhiên thảm tử, lúc ấy không ai để ý đến chuyện khác. Người này dáng gầy guộc, vóc cao lớn, gò má cao lộ lộ, đôi bàn tay đặc biệt khá lớn. Đôi bàn tay to lớn ấy đang cầm một cây kim thương dài bốn thước chín tấc, ánh kim quang sáng loáng, cho dù chẳng phải vàng ròng nhưng nhìn cũng rất giống nguyên chất.

Y phục của người cầm kim thương cũng có sắc kim hoàng, làm bằng chất liệu vải rất quý, cắt may vừa thân mình, vì đó là biểu tượng của y. Khách giang hồ chỉ cần nhìn thấy y là lập tức nhận ra đây chính là "kim thương" Kim Chấn Lâm. Đường thương nổi danh nhất trong giang hồ vốn là kim thương của Kim Chấn Lâm, nhưng bây giờ tình huống đã thay đổi, vì "ngân thương công tử" cách đây ba năm đã đánh bại cây kim thương này. Từ đó đến nay giữa "kim thương" và "ngân thương" vẫn có một mối hận thù không ai xóa được.

Kim Chấn Lâm lên tiếng:

- Món nợ cũ giữa chúng ta nhất định phải thanh toán trước.

Khưu Phụng Thành lạnh lùng cười gằn:

- Người thật khéo lựa lúc này.

Kim Chấn Lâm cũng cười gằn, bỗng lặn mình nhón gót, kim thương trong tay tung ra như con rắn độc. Giữa ánh kim quang lấp lánh, ngân thương cũng xuất thủ. Mã Như Long chỉ có nước lui bước, thanh toán nợ cũ là chuyện đương nhiên trong giới võ lâm.

Kim thương hiểm ác, nhanh nhẹn, hữu lực, lại dài hơn ngân thương, một tấc dài hơn là một tấc mạnh hơn. Tuy nhiên ngân thương linh hoạt hơn, càng nhanh hơn, chiêu thức biến hóa lại nhiều hơn kim thương, xem ra phen này kim thương ắt phải bại. Khưu Phụng Thành hiển nhiên rất muốn mau chóng kết thúc trận đấu nên y dốc toàn lực xuất thủ.

Ngay trong lúc Khuu Phụng Thành đang kịch chiến cùng Kim Chấn Lâm, bỗng lại có một người phóng ra từ phía sau một cây mai hoa trĩu tuyết. Một người mặc khinh trang màu đen, mặt che khăn đen, toàn thân một màu đen cả ! Y còn ốm hơn cả Kim Chấn Lâm, tựa như một mũi tên màu đen, thân pháp nhanh như tên bắn.

Trong tay người áo đen là một thanh đao vừa mỏng vừa bén, Nhạn Linh Đao. Ánh đao lóe lên, bổ xuống cổ phía bên trái của Khuu Phụng Thành, thật là một đao trí mạng.

Trong lúc nguy cấp, Khuu Phụng Thành vội né tránh được đòn đao này, tuy thế phía trước ngực bị bỏ trống, kim thương của Kim Chấn Lâm lập tức xẹt thẳng vào lồng ngực của Khuu Phụng Thành.

Đòn thương này cũng là một đòn trí mạng ! Kim Chấn Lâm vừa đâm mũi thương vào, chẳng dám chần chừ, vội lộn ngược phi thân ra xa ngoài bốn trượng.

Máu tươi phun ra, lúc Khuu Phụng Thành ngã xuống, Kim Chấn Lâm đã đi xa ngoài mười trượng, người áo đen biến đi càng mau hơn.

Mã Như Long không đuổi theo ai, vội phóng đến bên Khuu Phụng Thành. Y chưa bao giờ quan tâm đến chuyện ai sống ai chết, nhưng bây giờ y không đuổi theo hung thủ, mà lại đến xem Khuu Phụng Thành đã chết chưa, do đó y bỏ qua một việc không ai ngờ được ! Kim Chấn Lâm và người áo đen cùng băng mình ra ngoài, song người áo đen dần dần chậm lại, lùi ra phía sau. Bất chợt ánh đao lóe lên, Nhạn Linh Đao trong tay người áo đen vung ra như sấm sét chém xuống mé cổ trái của Kim Chấn Lâm, lần này thế đao xuất thủ càng nhanh, càng độc hơn khi nãy.

Kim Chấn Lâm rú lên, máu tươi bắn ra, muốn quay đầu lại nhào đến người áo đen, nhưng thân hình y đã đổ xuống.

Người áo đen ra tay đắc thủ, cũng không dừng bước, nhún mình phi thân ra ngoài cốc.

Động tác giết người của y rất gọn ghẽ, nhanh nhẹn, mà rất hữu hiệu, hiển nhiên y có thừa kinh nghiệm. Y giết người xong là đi, không thềm nhìn lại một chút nào. Rất tiếc lần này y vẫn chậm một bước.

Người áo đen bỗng phát hiện ra phía trước có người chặn đường y. Y bỗng nghĩ đến một việc: y giết người bịt miệng, thì kẻ khác cũng có thể giết y để bịt miệng. Không chờ đối phương xuất thủ, y đã ra tay trước, thế đao hiểm độc vô cùng. Y giết người vốn rất hiểm khi thất bại, nhưng rất tiếc lần này y đã chọn lầm đối tượng.

Có ba người đứng xếp hàng ngang phía ngoài sơn cốc chặn đường người áo đen, một người vóc cao lớn uy dũng, một người thân hình mập phì công kênh, và một người

là hòa thượng. Người có dáng cao lớn là một ông già mặt đỏ tóc bạc trắng, tướng mạo đường đường, khí thế hùng tráng; còn hòa thượng kia có đi lại trong chốn giang hồ, nhất định lai lịch không nhỏ. Ai cũng biết: "ăn mày, nữ nhân, người xuất gia" vẫn là ba loại người khó đối phó nhất trong giang hồ.

Một người có kinh nghiệm giết người, đương nhiên sẽ chọn mục tiêu kém nhất. Mục tiêu của người áo đen là cái người chẳng những mập phì công kênh, mà xem ra có vẻ chậm chạp nữa.

Nhưng không ai có thể ngờ được con người béo phệ kia lại là Bành Thiên Bá, đương kim chủ môn nhân của thiên hạ đệ nhất đao pháp danh gia "Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao". Đao pháp của y được xem là nhanh nhất, hiểm nhất trong chốn giang hồ.

Bành Thiên Bá đương nhiên có mang đao, đao nằm trong vỏ đeo bên hông, thế nhưng bỗng nhiên lại đến ngay yết hầu của người áo đen. Người áo đen vùng đao ra, mới thấy ánh đao lấp lánh trước mắt, đến khi y nhìn thấy rõ đường đao, thì lưỡi đao đã cắt đứt cổ y.

Ông già cao lớn uy nghi khẽ hô:

- Để hấn sống ...

Rất tiếc ngay lúc ông lên tiếng, thủ cấp của người áo đen đã lìa khỏi cổ y.

Bành Thiên Bá thở dài:

- Lão huynh nói trễ quá !

Ông già cao lớn cũng thở dài:

- Thật ra đúng lý tôi cũng phải biết, đao của Bành huynh xuất thủ từ trước đến nay làm gì có ai sống sót.

Hòa thượng lên tiếng:

- Bành đại hiệp sát nghiệp tuy nặng, nhưng giết toàn những kẻ đáng giết, kẻ này trong chốc lát đã vùng đao hại năm mạng người, có chết cũng không oan uổng.

Ông già cao lớn nói:

- Tôi chỉ muốn hỏi hấn năm người chủ môn quán và kẻ sai vặt của Tụ Phong Lâu chẳng phải người trong giang hồ, cũng không có thù oán gì với hấn, tại sao hấn nhất định phải dồn họ vào chỗ chết ?

Bành Thiên Bá đáp:

- Bây giờ hắn tuy chết rồi, nhưng việc này sớm muộn gì chúng ta cũng hỏi ra lẽ được.

Ông già hỏi:

- Hỏi ai ? Việc này ngoài hắn ra còn có ai biết ?

Đột nhiên có người nói lớn:

- Văn bối biết !

Thì ra Khuu Phụng Thành vẫn chưa chết. Y cố gắng đẩy Mã Như Long sang bên, thở dốc nói:

- Việc này rất may còn có văn bối biết.

Từ khi chị em Di Hoa Cung Chủ qui tiên đến nay, chỉ có Bích Ngọc phu nhân là được xem như một nữ nhân thần bí nhất trong giới võ lâm, Bích Ngọc Sơn Trang cũng là một nơi vô cùng bí ẩn. Người giang hồ chẳng ai biết rõ hiện trạng của Bích Ngọc Sơn Trang, thậm chí sơn trang nằm ở đâu cũng không ai biết. Bởi vì Bích Ngọc Sơn Trang cũng giống như Di Hoa Cung, là thế giới của nữ nhân, cấm địa đối với nam nhân.

Tương truyền rằng nữ nhân nơi ấy chẳng những nhan sắc diễm lệ, mà còn có võ công thần kỳ. Tuy nhiên, dù tài trí đến đâu, nếu muốn lưu truyền hậu duệ thì cũng phải cần đến nam nhân.

Bây giờ thiên kim tiểu thư của Bích Ngọc phu nhân đã lớn, phu nhân cũng như bao nhiêu người mẹ khác, muốn tìm một như ý lang quân cho con gái. Trong giang hồ người có đủ tư cách làm rể của phu nhân, chẳng ai khác hơn là tứ công tử.

Rất tiếc Bích Ngọc phu nhân chỉ có một cô con gái, cho nên phu nhân chỉ có thể chọn một trong bốn người, vì thế phu nhân yêu cầu cả bốn người đến Hàn Mai Cốc. Lời mời của Bích Ngọc phu nhân, từ trước đến nay chẳng ai từ chối được, cũng chẳng ai dám từ chối.

Thế là Khuu Phụng Thành, Mã Như Long, Đỗ Thanh Liên, Thẩm Hồng Diệp, bốn vị công tử đã đến cả. Bích Ngọc phu nhân không đòi hỏi họ giữ kín chuyện này, nhưng tự mỗi người cũng không cho ai biết. Vì chỉ có một trong bốn người được lựa chọn, chẳng may nếu không được chọn thì dĩ nhiên là một chuyện bề mặt, tứ công tử danh tiếng nổi như cồn, chẳng ai muốn mất mặt.

Điều không thể ngờ là trong rượu lại có độc, Đỗ Thanh Liên và Thẩm Hồng Diệp đã bị trúng độc chết, lại càng không thể ngờ là kẻ tử thù Kim Chấn Lâm của Khuu Phụng Thành cũng tìm đến đây, mà còn tìm thêm một sát thủ kinh nghiệm đầy mình

nữa. Trừ mỗi công tử ra, chẳng có ai biết Khuu Phụng Thành hôm nay đến đây, vậy Kim Chấn Lâm làm thế nào lại biết ?

Dĩ nhiên phải có người tìm y, lại tìm thêm một sát thủ chuyên nghiệp cùng đến với y, vì người này biết Kim Chấn Lâm chưa chắc là đối thủ của Khuu Phụng Thành.

Người này đương nhiên cũng là người hạ độc trong rượu, y dàn xếp cho Kim Chấn Lâm và sát thủ áo đen mai phục quanh đây để hạ sát bịt miệng cả đoàn người của Tự Phong Lôu mang rượu và thức ăn vào trong cốc.

Người này lại dặn sát thủ áo đen sau khi làm xong mọi chuyện, thì giết luôn Kim Chấn Lâm diệt khẩu. Y không sợ sát thủ áo đen tiết lộ bí mật của y, vì một người làm nghề giết mướn, chẳng những tâm đen tối, tay chuẩn xác, dao nhanh nhẹn, mà còn có miệng kín đáo, cho nên sát thủ này nếu không chết cũng tuyệt đối không tiết lộ bí mật của thân chủ.

Kết luận của Khuu Phụng Thành như sau:

- Văn bối đúng lý ra phải chết dưới đường thương của Kim Chấn Lâm, ba vị tiền bối đúng ra không thể có mặt nơi đây, và kế hoạch của người này đúng ra đã thành công hoàn toàn, mà vĩnh viễn chẳng có ai có thể vạch trần âm mưu của hắn, Bích Ngọc phu nhân cũng không cần phí tâm tư lựa chọn, người này đã nghiễm nhiên trở thành rể đồng sàng của Bích Ngọc Sơn Trang.

Khuu Phụng Thành không nói tên người này là ai, cũng chẳng cần nói ra. Người này là ai, mỗi người đã đoán biết, mọi người lạnh lùng nhìn trừng trừng vào Mã Như Long.

Mã Như Long không có phản ứng gì cả. Kẻ khác nhìn y ra sao, trong lòng nghĩ gì về y, y không thềm biết.

Bành Thiên Bá đi qua đi lại không ngừng, thân hình ông tuy phì nộn, nhưng ông rất hiếu động. Lúc này ông dừng lại bên cạnh xác Kim Chấn Lâm, cầm lấy cây kim thương thứ ước lượng sức nặng, và lẩm nhẩm nói:

- Cây thương này không nặng lắm.

Khuu Phụng Thành nói:

- Y luyện theo gia truyền Lê Hoa Thương, vốn theo đường linh hoạt nhanh nhẹn.

Bành Thiên Bá nói:

- Nghe đồn rằng có người từng thử ném ngang trước mặt y bảy đồng xu, y phóng ra một thương xuyên hết cả bảy đồng.

Khưu Phụng Thành đáp:

- Y quả là xuất thủ rất chuẩn xác.

Bành Thiên Bá thở dài:

- Chính y hẳn không thể ngờ lần này lại thất thủ.

Khưu Phụng Thành nói:

- Lần này y cũng không có thất thủ.

Bành Thiên Bá lạnh nhạt hỏi:

- Nếu không thất thủ, tại sao người còn chưa chết ?

Khưu Phụng Thành không trực tiếp trả lời câu hỏi này, nhưng gắng sức cởi áo ra. Y mặc áo lông thú bên ngoài, bên trong còn có ba lớp áo bó sát thân, lớp trong cùng có một cái túi kín, áp lên ngay lồng ngực, trong túi có một cái túi nhỏ.

Chiếc túi nhỏ này có thêu hình hai đóa hoa ghép lại, mũi thêu rất tinh xảo, rõ ràng là từ bàn tay tỉ mỉ của một nữ nhân. Bây giờ thì chiếc túi thêu hoa đã bị xuyên lủng ngay chỗ giữa hai hoa. Trong chiếc túi có một miếng ngọc bội, cũng đã bị đâm bể vụn.

Đường thương của Kim Chấn Lâm chẳng bị thất thủ, mũi kim thương ấy vốn có thể xuyên lủng lớp áo lông đâm vào tim Khưu Phụng Thành. Nhưng y không thể nào ngờ được Khưu Phụng Thành lại có đeo một miếng ngọc bội sát kề tim.

Khưu Phụng Thành nói:

- Miếng ngọc này là của Tiểu Uyển tặng cho văn bối, nàng muốn văn bối phải đeo sát bên mình, để văn bối mãi nhớ đến nàng.

Ánh mắt Khưu Phụng Thành bỗng dịu lại:

- Văn bối không hề quên nàng, cho nên vẫn còn sống.

Tiểu Uyển chắc hẳn là tình nhân của y, người tình mà y thà chết chứ không muốn rời bỏ.

Bành Thiên Bá thở dài, trong mắt ẩn ý cười, nói:

- Thì ra kẻ si tình cũng có chỗ tốt.

Ông gia cao lớn vụt hỏi:

- Khuu công tử, lão phu tuy không nhận ra công tử, nhưng lão nhận ra ngân thương kia.

Khuu Phụng Thành đáp:

- Đây là vật gia truyền của vãn bối, chẳng dám khoe khoang.

Ông già ôn hòa nói:

- Lão phu biết, năm xưa lệnh tôn với ngân thương này đấu với "Trường Bạch Quần Hùng", lão phu cũng có mặt tại đó.

Trường Bạch Quần Hùng gồm mấy anh em, kẻ nào cũng thuộc loại cùng hung cực ác, hùng cứ vùng Liêu Đông đã nhiều năm, trong giang hồ chưa từng có ai dám đến xâm phạm địa bàn của bọn chúng.

Cha của Khuu Phụng Thành hẹn được "Phụng Thiên đại hiệp" Bằng Siêu Phàm cùng đến Trường Bạch Sơn, với đôi ngân thương và cặp Hổ Nguyên Bài bọc thép của Bằng Siêu Phàm, đã san bằng sào huyệt của Trường Bạch Quần Hùng. Trận chiến này chẳng những kinh động thiên hạ lúc bấy giờ, mà đến nay vẫn còn được truyền tụng.

Khuu Phụng Thành hỏi:

- Tiền bối phải chăng là Bằng đại hiệp ?

- Phải, lão phu là Bằng Siêu Phàm.

Ông già mỉm cười nói tiếp:

- Công tử nhìn thấy một đao lúc nãy của vị này, chắc cũng biết là ai rồi.

Ngoại trừ Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao, trong thiên hạ thật chẳng còn có đao pháp nào "tuyệt" như thế. Đao tuyệt, tình tuyệt, nhân tuyệt, mệnh tuyệt ! Một đao tuyệt mệnh, chẳng ai sống sót.

Khuu Phụng Thành thở dài:

- Người này nhất định là làm ác không ít, mới gặp phải Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao.

Bành Thiên Bá cười đáp:

- Nếu lúc nãy là hòa thượng này xuất thủ, thì hẳn chết còn mau hơn nữa.

Hòa thượng này không lẽ xuất thủ "tuyệt" hơn cả Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao ?

Khuu Phụng Thành giựt mình hỏi:

- Vị tiền bối này phải chăng là Thiếu Lâm Tuyệt Đại Sư ?

Bành Thiên Bá nói:

- Đúng vậy, là Tuyệt hòa thượng.

Thiếu Lâm tuyệt tăng tính khí càng "tuyệt" hơn, tình tuyệt hơn, vốn ghét kẻ ác như thù, người nào lỡ làm gì sai, nếu rơi vào tay hòa thượng này, thì cả đời đừng hòng được giây phút an nghỉ.

Khưu Phụng Thành thở ra một hơi dài:

- Thật không ngờ trời lại đưa ba vị tiền bối đến đây.

Bành Thiên Bá nói:

- Nhưng bọn lão phu vốn không phải định đến đây.

Bằng Siêu Phàm tiếp lời:

- Chúng ta chỉ muốn đến Tụ Phong Lâu uống rượu, mà Bành huynh đây là khách quen của Tụ Phong Lâu.

Khách quen thì thường có riêng một người chưởng quản tiếp đãi, vì chỉ có người này mới biết tính khách quen, thích ăn món gì, uống thứ gì, không cần nói nhiều. Thế nhưng hôm nay khi đến nơi, thì chưởng quản chuyên phục vụ Bành Thiên Bá đã đi đưa một bàn tiệc rượu đến Hàn Mai Cốc. Trời lạnh như vậy, lại có người đến Hàn Mai Cốc ngắm hoa uống rượu, hẳn là một tao nhân mặc khách.

Bành Thiên Bá nói tiếp:

- Uống dầm chén rượu vào bụng, ba người già lão phu cũng nổi hào khí, muốn tìm đến Hàn Mai Cốc xem thử vị khách có nhã hứng này.

Bằng Siêu Phàm thở dài:

- Chẳng ngờ đi đến nửa đường thì thấy thi thể của các chưởng quản Tụ Phong Lâu.

- Mỗi người đều bị một đao trí mạng, giết thật gọn gàng, sạch sẽ !

- Bành huynh đây cũng sử dụng đao, dĩ nhiên càng không nhịn được muốn đến xem kẻ nào có đường đao nhanh như thế !

- Bởi vậy ba người lão phu vốn không nên đến, mà đã đến đây.

Đây quả là ý trời. Khưu Phụng Thành ngửa mặt lên trời, lẩm bẩm:

- Thiên võng khô khô, sơ nhi bất lậu, sát nhân giả tử !

(Lưới trời rộng lớn, thừa mà không sót, kẻ giết người phải chết !)

Khuu Phụng Thành bỗng đứng dậy, đối diện với Mã Như Long nói dần từng chữ:

- Người hãy nhớ kỹ ba câu này, chớ bao giờ quên.

Lúc này trời tối dần, vào mùa đông đêm thường vẫn xuống rất sớm.

- o O o -